

[Riishøj]

Princippet for varmeplanerne kan vel ikke være, at »hvad der er godt for Naturgas Syd, er godt for landets energipolitik«.

Svar (6/11 86):

Energiministeren (Svend Erik Hovmand):

Den lovgivning, som spørgsmålet angår, henhører under Miljøministeriet, og jeg har derfor forelagt sagen for miljøministeren.

Miljøministeren udtaler: »By- og landzoneloven administreres decentralt, og det er normalt amtsrådene, der er kompetente. Det fremgår af Miljøministeriets cirkulære til loven, at der på baggrund af energisituationen bør lægges så få hindringer som muligt i vejen for etablering af små vindmøller, det vil sige møller under 100 kW, således at afslag kun meddeles i de undtagelsestilfælde, hvor særdeles vægtige landskabelige hensyn taler imod.

Jeg har fulgt debatten i dagspressen og går ud fra, at Vejle Amtsråd følger cirkulæret. Jeg henleder yderligere opmærksomheden på, at zonelovsmyndighedens afgørelse kan påklages til miljøankenævnet.«

Energiministeriet kan desuden oplyse, at Vejle Amtskommune har besluttet at udarbejde en handlingsplan for udnyttelsen af lokale energiresourcer såsom halm, træflis og biogas. Energiministeriet har i godkendelsen af Vejle Amtskommunes regionale varmeplan forudsat, at denne handlingsplan kan indgå i et tillæg til den regionale varmeplan.

Det kan endelig nævnes, at der i henhold til reglerne for statstilskud til vedvarende energianlæg kun kan gives støtte til vindmøller, såfremt de nødvendige godkendelser og tilladelser er bilagt ansøgningen.

Spm. nr. S 146

Til miljøministeren (28/10 86) af:

Anne Grete Holmsgård (SF):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage – nationalt som internationalt – for at forhindre, at ozonlaget nedbrydes mere, end det allerede er sket?«

Begrundelse

Miljøministeren har tidligere sagt, at han finder det vigtigt, at Danmark er »i front« på det miljømæssige område. Det er en glim-

rende målsætning, som spørgeren er helt enig i.

I den seneste tid er debatten om nedbrydningen af ozonlaget blusset op på ny, denne gang på baggrund af alarmerende oplysninger om »huller« i ozonlaget.

En yderligere nedbrydning kan naturligvis ikke forhindres alene gennem et dansk forbud mod anvendelse af klorfluorcarboner.

Dette er dog ikke ensbetydende med, at et sådant – dansk – forbud ikke har effekt. Indtil videre eksisterer et sådant forbud ikke, da den danske bekendtgørelse (fra 29. november 1984) kun forbyder visse anvendelser af klorfluorcarboner.

Det er muligt, at flertallet i EF fortsat betragter spørgsmålet som et, hvor de enkelte medlemslande ikke kan handle særskilt, men det gør jo netop et internationalt udspil endnu vigtigere.

Svar (5/11 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg mener, at vi fra dansk side er helt i front, når det gælder arbejdet med at beskytte ozonlaget, som jeg mener skal beskyttes mod nedbrydning og de deraf følgende skadelige effekter for vor og kommende generationer.

Det er imidlertid vigtigt at gøre sig klart, at ensidige danske foranstaltninger kun hjælper lidt. De bidrager naturligvis, men det er vigtigt, at der skabes internationale aftaler, som begrænser udslippene af de stoffer, som nedbryder ozonlaget.

I øvrigt har jeg forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Udslip af ozonskadelige stoffer, herunder specielt klorfluorcarboner, får først effekt efter en lang forsinkelse af størrelsesordenen 50 år. Den samme forsinkelse gælder også effekten af restriktioner over for klorfluorcarboner.

Det ville derfor være forkert ikke at nævne de initiativer og restriktioner, der allerede er gennemført siden 1974, hvor de første teorier om ozonlagets eventuelle nedbrydning blev fremlagt.

Da udslip af fluorcarboner og den deraf følgende ozonlagsnedbrydning er et globalt problem, har Danmark prioriteret deltagelse i internationale initiativer højt.